

Rozum ve vládě zahalen temnou dekou. Jan Schneider popsal náraz do zdi, který nás čeká

 povec24.cz/politika/rozum-ve-vlade-zahalen-temnou-dekou-jan-schneider-popsal-naraz-do-zdi-ktery-nas-ceka

scipio

26. 5. 2023

26.05.2023 7:43 | Rozhovor

„O protektorátní vládě jsem pouze četl, teď mám pocit, že její duch je dnes zde silně cítit,“ říká bezpečnostní expert a signatář Charty 77 Jan Schneider. Vládu podle něj čeká náraz do zdi, až to, co si tito amatéři představují pod pojmem havlovská zahraniční politika spektakulárně zkrachuje.

Foto: **Hans Štembera**

Popisek: **Bezpečnostní analytik a komentátor Jan Schneider**

Ministryně obrany Černochová podepsala ve Washingtonu obrannou dohodu mezi ČR a USA. Objevila se výrazně pochvalná slova o tom, že jsme byli poslední zemí střední a východní Evropy, kdo takovou smlouvu nemají, ale i tvrdá kritika, že mimořádně vstřícně do budoucna umožňujeme americkým vojákům pobyt na našem území. Jak to vidíte vy?

Celá tato koncepce je zásadně chybná. Česká republika jako členský stát NATO je signatářem základního dokumentu, jímž je Washingtonská smlouva. V ní je pouze jeden jediný závazek v právním smyslu, jak se české politiky dlouho – ale jak vidno, marně – snažil vzdělávat nezapomenutelný diplomat Miroslav Polreich. Ten jediný závazek je v bodě prvním, a zní takto:

„Smluvní strany se zavazují, jak je uvedeno v Chartě OSN, urovnávat veškeré mezinárodní spory, v nichž mohou být účastny, mírovými prostředky tak, aby nebyl ohrožen mezinárodní mír, bezpečnost a spravedlnost, a zdržet se ve svých mezinárodních vztazích hrozby silou nebo použití síly jakýmkoli způsobem neslučitelným s cíli OSN.“

Má-li tato česko-americká smlouva přispět k míru, jak deklaruje v preambuli, měla by tak činit v souladu se závazkem, vyplývajícím ze základního dokumentu NATO. A k urovnávání veškerých mezinárodních sporů mírovými prostředky není nutno uzavírat smlouvy, umožňující vojenský tlak směrem na Východ. Ba naopak, tato česko-americká smlouva přispívá ke zvyšování napětí a je v rozporu s původním a deklarovaným smyslem NATO. Místo podepisování takovýchto smluv by se naopak měla budovat kvalitní zahraniční služba, tedy diplomatický sbor (těžko si ovšem představit, že by k tomu mohlo dojít za šéfování Lipánka). A v předpolí by měly ve smyslu toho závazku pracovat zpravodajské služby.

Je proto příznačné, že tato česko-americká smlouva cituje pouze třetí a pátý článek Washingtonské smlouvy, a onen nejdůležitější, první, zcela ignoruje. Proto jsme s Miroslavem Polreichem již před sedmi lety vyzvali vládu, podobně jako před mnoha lety učinili signatáři Charty 77, aby stát dodržoval své vlastní zákony a závazky, jak požaduje ústava. Jak vidno, marně. Ale vzdát toto úsilí, to by byl prohřešek vůči památce Miroslava Polreicha, a nejen jeho. Byl by to prohřešek proti lidské důstojnosti.

Smlouva má být o bezpečnosti, jak je hojně prezentováno. Není naopak pro Českou republiku dobře, když bude mít se svým nejsilnějším spojencem takovou dohodu?

Česká republika má ve své historické paměti, že je úplně fuk, s kým má jakou smlouvu, a kdo na ni zdálky vábivě mrká. Jak cituje americké zdroje ve své knize Podívám se na to ráno Tomáš Smetánka, když sovětský velvyslanec Dobrynin předal 20. srpna 1968 americkému prezidentovi Johnsonovi nótu z Moskvy, oznamující vstup vojsk některých zemí Varšavské smlouvy na území Československa, odpověděl mu prezident Johnson slovy, které Smetánkovi posloužily jako výmluvný titul celé knížky. A o britské a francouzské zradě z Mnichova 1938 (nutno podotknout, že s americkým přikývnutím), snad není nutno hovořit. Spíše dlužno připomenout, že tím, kdo se do nás kromě Němců tehdy po

Mnichově ještě zahryzl, byli Poláci, kteří v třicátých létech torpédovali pokusy prezidenta Beneše o vybudování systému kolektivní ochrany proti vzrůstajícímu se nacistickému Německu.

Někteří komentátoři i politici hodnotili sjednání dohody ve smyslu, že tím děláme tečku za „érou proruského prezidenta Zemana“, vracíme zahraniční politiku země do „havlovského módu“ a podpis smlouvy „zahojí staré rány“. Kde tedy podle vás takový optimismus pramení?

Je-li toto optimismus, tak jak potom vypadá ztráta soudnosti? Toto je spíše blábol z nestřídmého požívání všeho, co zahaluje rozum temnou dekou. Nicméně, proč se bavit o výročíh těch, kteří jsou z božího dopuštění politickými představiteli nás natolik hříšných, že na nás přišla taková pohroma?

Pojďme radši sledovat ty, kteří jsou – nebo alespoň měli by být – blíže skutečným hrozbám a rizikům. A jejich podobné osudy, zejména náčelníků generálního štábu (Aleš Opata, Karel Řehka), začínají cosi signalizovat. Možná jde ale jen o další z marností, protože premiér Petr Fiala signály pouze vysílá, ale nečte. Pak holt narazí do zdi, protože armáda se nechá urážet a ponižovat jen do určité míry. Aspoň doufám, a doufám, že zase ne marně.

Zmínil jste šéfku resortu obrany Janu Černochovou, která patří k neaktivnějším členům vlády. Armáda pod jejím vedením chystá nákup stíhaček F-35, byl potvrzen nákup bezmála 250 obrněnců. Bude ministryně Černochová patřit k nejúspěšnějším ministrům obrany, pokud modernizaci armády skutečně dotáhne?

Dá-li se pokládat za úspěch ožebračování republiky, pak nesporně ano. O protektorátní vládě jsem pouze četl, teď mám pocit, že její duch je dnes zde silně cítit. Ve všech rezortech chybí peníze, ale na

obraně se vyhazují do kanálu. Andrej Babiš měl pravdu – kdyby někdo takto řídil svou firmu, byl by dávno plajte. Nás ten náraz do zdi čeká.

Co by se dalo dělat, až vláda tvých věcí zpět se k tobě navrátí, lide český? Nejvyšší státní zástupce s ohebností jemu vlastní zažaluje několik členů vlády, aby byl zase v první linii, coby avantgarda společenského pohybu. Spolu s ním – nedivme se! – tam bude i několik protagonistů současného pochodu do pekel. Někteří z nich totiž už dělají náznak čtvrtobratu, aby pak náhle nemuseli dělat celý půlobrat. Na základě trestních procesů a s odvoláním na ně pak bude snad možno se vyhnout mezinárodní arbitráži a poněkud snížit škody, které vyplynou ze zrušení smluv a závazků, uzavřených touto vládou. Potom bude třeba provést zásadní analýzu hrozeb a rizik, a na nich postavit realistický a odpovědný plán rozvoje českých ozbrojených sil. Myslím, že by požadavky na armádní rozpočet byly mnohem přiměřenější a jejich využití mnohem efektivnější. Bude to ale něco zásadně odlišného od toho, co Marfuša nyní podepisuje.

Vyploouvají na povrch spory uvnitř armády a ministerstva, nyní hlavně mezi ministryní a náčelníkem generálního štábu. Musí to hasit premiér i prezident. Nově se ukázalo, že prý chce Černochová vyhodit šéfa ÚVN, dříve se zbavila náčelníka Vojenské policie, kterého krátce před tím na místo dosadila. O čem to vypovídá?

Vypovídá to o spíše zločinném spolčení, o naprosté svévoli, o nekompetentnosti, a jak vtipně říká Jindřich Rajchl, o citové nestabilitě, ať už si pod tím představíme cokoli (a porůznu unikající informace naznačují, že skutečnost je možná ještě mnohem horší, a dávají tak křídla nejružnějším představám, zčásti až deviantním).

Českou republiku ocenila šéfka americké Sněmovny reprezentantů Pelosiová s tím, že v pomoci Ukrajině je vzorem pro Evropou. Co říci k vývoji války? Poradce ukrajinského

prezidenta Podoljak tvrdí, že dlouho očekávaná protiofenzíva už začala a válka je intenzivní.

Ano, jistě. A všichni to vidíme, že očekávaná protiofenzíva je intenzivní. Jen mi prosím pěkně řekněte, o jaké zemi mluvil?

sdíletj na